

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobců:

- a) B. N.
- b) A. A.
- c) T. N.
- d) M. N.

všichni nezletilí zastoupeni jejich matkou B. N.
všichni zastoupení Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020, č. j. OAM-1058/ZA-ZA11-HA12-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020, č. j. OAM-1058/ZA-ZA11-HA12-2018, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení v částce 12 342 Kč k rukám jejich zástupce, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou ze dne 23. 6. 2020 domáhají přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobci považují rozhodnutí žalovaného za nezákonné a mají zato, že žalovaný v předcházejícím správním řízení porušil ustanovení § 2 odst. 5 a 6, § 12, § 14a, § 19 odst. 3, a § 23c zákona o azylu ve spojení s čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice. Dále porušil § 3, § 4, § 5, § 13, § 15 odst. 4, § 17 odst. 1, § 36 odst. 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a také čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 16 Úmluvy na ochranu všech osob před nuceným zmizením, čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, čl. 3 a čl. 12 Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalobci shrnuli dosavadní průběh správního řízení a připomněli důvody své azylové žádosti. Obávají se návratu do své vlasti, kde by jim hrozila realizace výhrůžek organizované zločinecké skupiny, které pramení ze sporu s manželem žalobkyně a) a otcem ostatních žalobců. V případě návratu jim bezprostředně hrozí nebezpečí zabití, špatného zacházení a nuceného zmizení. Žalobkyně a) uvedla, že v průběhu správního řízení sdělila, že Pákistán opustila v roce 2005, kdy se s celou rodinou přestěhovala do SAE, kde od roku 2003 pobýval její manžel, který tam pracoval. Popsala práci manžela a jeho problémy s obchodním partnerem, se kterým se nedohodli. Kvůli tomu se přestěhoval v roce 2014 do Malajsie a v roce 2015 se za ním přestěhovala celá rodina. Do Pákistánu nemohli, protože obchodní partner, který dělal problémy, byl mafián. Uvedla, že spolu s nejmladším synem vycestovala za nemocnou příbuznou do Pákistánu, o tom se mafie dozvěděla a poté, co se vrátila do Malajsie, mafie zjistila současné místo pobytu její rodiny. Uvedla, že členové této mafie mají kontakty v různých státech, dozvěděli se o jejich obchodu, chodili za nimi, navštěvovali je a požadovali výpalné. Rodina nevěděla, co dělat. Důvodem vycestování žalobců je tedy obava z usmrcení, špatného zacházení a nuceného zmizení ze strany organizovaného zločinu v Pákistánu, přičemž národní orgány nejsou schopny a ochotny poskytnout jim před takovým protiprávním jednáním ochranu.
4. Dále žalobci vyslovili nesouhlas s hodnocením věrohodnosti výpovědi žalobkyně a), když žalovaný zpochybnil důvěryhodnost jejich tvrzení poukazem na nesrovnalosti její výpovědi s výpovědí jejího manžela a nejstaršího syna. Dle jejich názoru v popisu únosu syna strýce manžela žalobkyně a) rozpor shledat nelze. I odlišný popis „sledování v Pákistánu“, který oproti žalobkyni a) a jejímu manželovi uvedl nejstarší syn, má své důvody. Tento syn v danou dobu do Pákistánu necestoval, takže nebyl svědkem událostí a rodiče své děti o všem neinformovali, aby je nezatěžovali. Ohledně vydírání v Malajsi nejstarší syn sice uváděl jinou částku, kterou po nich jako výpalné chtěla malajsijská část mafie, avšak hovořil zřejmě o částce ze žádostí manžela žalobkyně a) o možnosti splátek finální sumy. Žalobkyně a) dodala, že syn má psychické obtíže, což mu znemožňuje adekvátně reagovat v životních situacích a náležitě odpovídat na pokládané otázky. Dle

žalobců byla nesprávně hodnocena i pravděpodobnost vazeb mafie na pohraniční úředníky, k tomu zdůraznili, že od doby vzniku potíží s mafií manžel žalobkyně a) do Pákistánu necestoval, nemohlo mu tedy být bráněno ve vycestování. Pohraniční úředníci naopak zřejmě mafii pomohli zjistit místo jejich pobytu v Malajsii. K dočasnosti žádané ochrany manželem žalobkyně a) žalobci uvedli, že nemůže zakládat jeho nevěrohodnost to, že na území hodlá zůstat jen po dobu nezbytně nutnou, tj. dokud nepomine nebezpečí vážné újmy, kterému je v současnosti v zemi původu vystaven. K rozporům uváděným žalovaným poukázali žalobci na příručku EASO o vedení pohovoru u žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dle níž by měl žadatel dostat příležitost vysvětlit případné nesrovnalosti a rozpory s informacemi o zemi původu i s popisem, který poskytl jeho rodinní příslušníci nebo svědci. Stejně se vyjadřuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně a) namítla, že se však o nevěrohodnosti dozvěděla teprve až v napadeném rozhodnutí a neměla příležitost se k jednotlivým údajným rozporům vyjádřit. Žalobci jsou přesvědčeni, že žalovaným nastíněné rozpory ve výpovědích jednotlivých členů rodiny nejsou dány a zároveň že žalovaný nezjistil náležitě skutkový stav (§ 3 správního řádu), když žalobcům nepředložil protokoly o výpovědích ostatních členů rodiny, aby se k údajným rozporům mohli vyjádřit. Dle žalobců tak absentují i podklady pro vydání rozhodnutí, neboť tyto výpovědi rodinných příslušníků neučinil součástí správního spisu.

5. Dále žalobci zopakovali, v čem spočívá vážná újma, která jim hrozí v zemi původu ze strany organizované zločinecké skupiny s mezinárodní sítí. Dle žalobců jsou v jejich případě dány důvody vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu. Žalovaný se nezabýval tím, zda jim nehrozí trest smrti od mafie, nevypořádal se s tím, zda organizovaná skupina bude výhrůžky reálně plnit a zda mají možnost domáhat se ochrany u bezpečnostních úřadů jejich vlasti, resp. tuto skutečnost zkoumal nedostatečně. Zprávu MZV ČR, kterou použil, označili žalobci za neposkytující přesvědčivé a transparentní zdroje, ze kterých zastupitelský úřad čerpal. Naopak citovali ze zprávy MZV USA za rok 2019, ze zprávy EASO z října 2019, ze zprávy MV Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z března 2020 a zprávy MV USA, které dle jejich názoru potvrzují jejich obavy, že v zemi původu nedostanou vnitrostátní ochranu před jednáním vlivné osoby (v tomto případě vůdce organizované zločinecké skupiny). Zdůraznili, že důkazní břemeno ke skutečnosti, že žalobcům v zemi jejich původu je k dispozici vnitrostátní ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, nese správní orgán, přičemž žalovaný toto důkazní břemeno neunesl.
6. Žalobkyně a) dále namítla, že jí byla *de facto* podsunuta žádaná odpověď na otázku správního orgánu, zda si přeje vyslechnutí svých dětí, neboť jí sdělil, že její manžel si pohovor s dětmi nepřál. Žalobkyně a) proto na otázku odpovídala s vědomím, že pokud by pohovory žádala, protivila by se vůli manžela. Bez ohledu na vyjádření žalobkyně a) však měl žalovaný sám vyhodnotit, zda by pohovor ostatních žalobců mohl přispět k objasnění rozhodných skutečností, to však neudělal. Pochybil rovněž tím, že nevyslechl žalobce b), který v průběhu správního řízení nabyl plnoletosti.
7. Žalobci namítli i to, že se žalovaný nezabýval nejlepším zájmem dětí žalobkyně a). Žalobkyně a) uvedla, že v zemi původu dochází k verbování dětských vojáků a k jejich nucené práci. Tato nebezpečí dle jejího názoru naplňují znaky špatného zacházení a jsou v přímém rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Dodala, že v průběhu řízení soudu

předloží zprávy psychologa či psychiatra k duševnímu stavu dětí, a to zejména k dopadům povinnosti vycestovat.

8. Žalobci shrnuli, že na území České republiky požádali o udělení mezinárodní ochrany, neboť se obávají návratu do své vlasti, kde by jim hrozila realizace výhrůžek organizované zločinecké skupiny, které pramení z obchodního sporu s manželem žalobkyně a) a otcem ostatních žalobců. V případě návratu žalobcům bezprostředně hrozí nebezpečí zabití, špatného zacházení a nuceného zmizení.
9. Zopakovali, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když jim nebylo umožněno, aby žalobkyně a) vysvětlila údajné rozpory mezi výpovědí učiněnou jejím manželem a nejstarším synem. Protokoly o pohovorech manžela žalobkyně a) a jejího nejstaršího syna, a až s nimi žalovaný ve svém rozhodnutí pracuje, nebyly předmětem seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyly ani učiněny součástí jejich správního spisu.
10. Dle žalobců žalovaný i přesto, že konstatoval, že v Pákistánu dochází k nucené práci dětí a verbování dětských vojáků, neurčil, že žalobcům v zemi původu hrozí pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině dle § 12 písm. b) zákona o azylu a reálnost takové hrozby ani nezkoumal. Dle žalobců neodůvodnil žalovaný přezkoumatelným způsobem svůj výrok o neudělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť nezjišťoval náležitým způsobem reálnost jednotlivých hrozeb podle odst. 2 zmíněného ustanovení. Rovněž nedostatečně zjišťoval, zda žalobcům hrozí špatné zacházení podle § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když nevzal dostatečně v úvahu tvrzení, že mafii je žalobcům vyhrožováno zabitím a únosem. Žalovaný pak vůbec neaplikoval ustanovení čl. 16 Úmluvy na ochranu všech osob proti nucenému zmizení, a to přesto, že ze zprávy MZV USA založené ve správním spise vyplývá, že v Pákistánu dochází k nucenému zmizení a žalobci přednesli hájitelné tvrzení o tom, že je jim vyhrožováno únosem, který bezesporu naplňuje definiční znaky nuceného zmizení podle mezinárodního práva. Žalovaným použitý důkaz pro možnost dosažení vnitrostátní ochrany, tj. zprávu MZV ČR, resp. zastupitelského úřadu ČR v zemi původu žalobců, označili za netransparentní, neboť neobsahuje dohledatelné zdroje, podle kterých by bylo možné učiněné závěry verifikovat. Zastupitelský úřad se může vyjadřovat toliko ke stavu právního řádu, nemůže mít však praktické povědomí o tom, jak pákistánské orgány postupují ve vnitřních záležitostech. Žalobci jsou tedy přesvědčeni, že zmíněná zpráva sloužila za podklad pro vydání rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
11. Závěrem žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil udělit žalobcům azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami, které dle jeho názoru dále posilují účelovou argumentaci žalobkyně a) s cílem domoci se udělení mezinárodní ochrany buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Zdůraznil, že důvody žádosti žalobců o mezinárodní ochranu (které nejsou spojeny se zemí jejich původu) je nutno posuzovat ve vztahu k zemi jejich státního občanství, tedy Pákistánu, kde musí primárně hledat ochranu před jimi tvrzeným pronásledováním či závažnou

újmou. Tuto snahu v zemi původu však dostatečně neprokázali. Žalobkyně a) tvrdí, že jim pákistánské úřady v jejich problémech nepomohou, a to aniž by se na ně jedinkrát obrátila. Situace, ve které se nachází její manžel je však sporem mezi bývalými obchodními partnery (manžel v roli dlužníka a údajný „mafíán“ a jeho společníci v roli věřitelů). Jediná situace, která byla v souvislosti se žalobkyní a) v Pákistánu řešena na policii, byl únos bratrance jejího manžela. Policie přijala oznámení a případ byl medializován. Žalobkyně a) na základě toho vyvozuje závěry, že policie o místě jeho úkrytu věděla, že ve věci nic činit nechtěla a že strůjce všech jejích potíží, A. W., je na policii napojen. Vzhledem k tomu, že je azylový příběh žalobkyně a) těsně spjat s příběhem jejího manžela, žalovaný vylíčil původce pronásledování a výhružek stejně jako u jejího manžela, tedy, že původce všech příkoří A. W. je údajně hledán mimo jiné pro vraždy, současně však manžel žalobkyně a) dodává, že je tento člověk v Pákistánu nepostihnutelný. Vykreslení A. W. manželem žalobkyně a) o jeho údajných konexích na ministra spravedlnosti, policii a mezinárodní organizovaný zločin označil žalovaný s ohledem na všechny okolnosti za účelové tvrzení s cílem domoci se udělení některé z forem mezinárodní ochrany. I okolnosti únosu bratrance manžela žalobkyně a) jsou dle žalovaného zvláštní. Únosci údajně chtěli unést syna žalobkyně a), místo toho však omylem unesli bratrance jejího manžela, a o celé situaci telefonicky informovali nikoli jejího manžela, ale jeho bratra. Zároveň únosci poměrně nelogicky do telefonu sdělili, že má únos na svědomí A. W. Podle výpovědi manžela žalobkyně a) je za únosem mezinárodní organizovaný „gang“, který působí od Dubaje přes Pákistán až po Malajsii. Tento gang má konexe na ministerstvu spravedlnosti v Pákistánu - dokonce na samotného ministra, dokáže uplatit policii a též zjistit, kam se žalobci přestěhovali z Dubaje do Malajsie, protože má i konexe na imigrační úředníky. Žalovaný se proto podivil, že si tento dobře informovaný gang nebyl schopen zjistit, že v roce 2014 již devět let žádný ze synů žalobkyně a) nežil v Pákistánu. Popis gangu, jako i valná většina jeho azylového příběhu, se v žádném případě neodráží v realitě a událostech, které žalobkyně a) a její manžel vylíčili následně. Vzhledem k tomu, že se jedná prakticky o jediný problém, který vznikl na území Pákistánu, se žalovaný domnívá, že tento incident byl vykonstruován uměle s cílem předložit důkaz o tom, že i Pákistán pro žalobkyni a) a její rodinu není bezpečný.

13. Žalovaný z důvodu souvislosti azylového příběhu žalobců s případem manžela žalobkyně a) a otce dalších žalobců, dále poukázal na jeho výpověď, který v průběhu správního řízení několikrát uvedl, že mu bylo vyhrožováno zabitím jeho sestry, která žije v Pákistánu. Zároveň důvodem, proč 4 - 5 let platil „výpalné“, bylo to, že se obával újmy právě jeho příbuzných žijících v Pákistánu. Žalovaný proto označil tyto jeho obavy za neopodstatněné a zjevně účelové. Manžel žalobkyně a) totiž pouze uvedl, že se sestra v rámci Pákistánu přestěhovala, protože se bála, že jí unesou děti, neuvedl však, proč se bála, jak se jí situace dotkla, ani nic podobného. Zároveň skutečnost, že jeho sestře pomohlo pouhé přestěhování se v rámci Pákistánu, nekoresponduje s dalším vykreslením této „mafie“. Ani druhá ze sester manžela žalobkyně a) zřejmě žádné problémy nemá, protože o této nic nevypověděl. Žalovaný má zato, že „schopnosti“ a konexe A. W. a jeho mafie jsou v prezentovaném azylovém příběhu a posléze i v žalobě vykresleny způsobem, který ani v nejmenším náznaku nekoresponduje s tím, že za 10 let tvrzeného pronásledování nikomu nevznikla žádná újma.
14. Žalovaný zopakoval, že celá situace se mu jeví jako problémy dvou bývalých obchodních partnerů, kde je manžel žalobkyně a) v pozici dlužníka. Tvrzení ohledně „mafie“ a

„gangu“ označil s odkazem na své rozhodnutí za nevěrohodné. Pokud přestěhování v rámci Pákistánu vyřešilo problémy (nebo spíše jen pouhé obavy) sestry manžela žalobkyně a), ke stejnému kroku se mohli nerozhodnout i žalobci. Je navíc zjevné, že sestrám manžela žalobkyně a) se nic nestalo ani poté, co údajně přestal platit výpalné (a to již před 6 - 7 lety). Za překvapivé pak žalovaný označil vyjádření manžela žalobkyně a) poskytnuté při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, když uvedl, že by mu stačilo tady být 4 - 5 let (resp. do smrti A. W.) a poté že by se do Pákistánu vrátil. Manžel žalobkyně a) se po celý průběh správního řízení snažil navodit dojem, že je obětí pronásledování ze strany mezinárodní, vícečlenné a organizované mafie, která jej i jeho rodinu po návratu do Pákistánu zabije, proto žalovaný nerozumí tomu, proč a na základě čeho se domnívá, že za 4 - 5 let bude již vše v pořádku a v Pákistánu pro ně bude bezpečno. I toto označil za jednu z dalších nelogických inkonzistencí, které prezentovaný azylový příběh provázají. I domněnka manžela žalobkyně a), že by se vše vyřešilo úmrtím A. W. potvrzuje závěr, že ve skutečnosti se jedná o spor bývalých obchodních společníků, nikoli o pronásledování organizované mezinárodní skupiny zločinců. Manžel žalobkyně a) se však s tímto musí obrátit na policii v zemi původu, což doposud neudělal a jen se domnívá, že mu nebude poskytnuta pomoc.

15. Žalovaný zdůraznil, že v Pákistánu se nic nestalo nejenom dvěma sestrám manžela žalobkyně a), ale ani jí samotné a nejmladšímu synovi, když v roce 2018 cestovali do Pákistánu za nemocnou matkou. Otec žalobkyně a) viděl neznámé lidi a neznámé auto, na základě čehož byla vykonstruována domněnka, že to musí být lidé A. W., kteří ji a syna unesou. Vzhledem k údajným konexím na imigrační úředníky v Pákistánu označil žalovaný za značně nedůvěryhodné, aby žalobkyně a) společně se synem bez jakýchkoli problémů vycestovali ze země, což potvrzuje závěr, že v případě žalobců neexistují azylově relevantní důvody. Obdobně se žalovaný vyjádřil i ohledně malajsijské části „gangu“, který také „jen“ vyhrožoval. V Malajsii navíc podle výpovědi žalobkyně a) a jejího manžela chodili tito lidé jen do jejich obchodu a jinde je neobtěžovali. Podle názoru žalovaného, došlo-li vůbec k něčemu takovému, jednalo se spíše o samostatný akt vydírání za účelem získání výpalného, který nikterak nesouvisel s dluhy manžela žalobkyně a) a už vůbec ne s důvody uvedenými v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem pro vycestování žalobkyně a) a její rodiny do Malajsie byla potenciální možnost dalšího trestního stíhání jejího manžela kvůli neproplaceným šekům, nikoli obava z údajného pronásledování. Manžel žalobkyně a) to výslovně uvedl při pohovoru (konec druhé strany protokolu). Celých 6 let byli údajně obětí vyhrožování a pronásledování, ale impulzem pro vycestování z Dubaje bylo až možné trestní stíhání manžela žalobkyně a), a to navíc v prakticky stejné věci, ve které jej dubajské soudy již jednou zbavily obvinění. I to podle názoru žalovaného podráždí celkovou věrohodnost výpovědi manžela žalobkyně a), protože ten tvrdí, že Dubaj je bezpečná země (strana 5 protokolu). Na straně 4 protokolu však zcela jasně uvedl, že kdyby se do Dubaje vrátil a neproplacený šek řešil soudní cestou, gangster A. W. by mu mohl něco provést. Z jedné části výpovědi tak *de facto* vyplývá, že manželů žalobkyně a) ani jeho rodině v Dubaji nic nehrozilo, protože tam je silný stát a fungující soudní a policejní aparát, v jiné části si pak zcela protiče. Manžel žalobkyně a) též uvedl, že jeho matka a bratr jsou v Dubaji v bezpečí. Z toho žalovaný dovodil, že on sám může celou situaci vyřešit návratem do Dubaje a následným vyřešením soudního sporu, popřípadě splacením dluhu. Manžel žalobkyně a) jako jediný důvod odchodu z Dubaje uvedl právě jeho možné trestní

stíhání, což ovšem není azylově relevantním důvodem. Tvrzené pronásledování či vážná újma se vždy musí posuzovat k zemi původu.

16. K žalobě připojeným dokumentům a zpráv žalovaný uvedl, že v žalobě je ze zpráv vybráno několik citací, které zmiňují některé negativní vlivy pákistánského státního aparátu a jeho složek, např. korupci v policii. Žalovaný nepopírá, že situace je v tomto ohledu v porovnání s ČR na horší úrovni, samotný tento fakt však nezakládá azylově relevantní důvody. Zopakoval, že žalobci nikdy nevyužili možnost obrátit se na pákistánskou policii nebo jiný úřad a v Pákistánu neměla žalobkyně a) její manžel ani jejich děti jediný problém.
17. K žalobní námitce, že měl být vyslechnut syn žalobkyně a), který v průběhu správního řízení nabyl plnoletosti, žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 6. 2020 a doručeno dne 12. 6. 2020. Žalobce b), tj. syn žalobkyně a) nabyl plnoletosti dne 8. 6. 2020, tedy 5 dní po vydání rozhodnutí a 4 dny před jeho doručením. Žalovaný proto vyslovil nesouhlas s tím, že se dopustil pochybení, když nevyslechl žalobce b), který byl v době vydání rozhodnutí stále neplnoletý. Navíc v době, kdy měla žalobkyně možnost dovolit správnímu orgánu vyslechnout její děti, k tomu svolení nedala. Nelze také přehlédnout, že výpověď dětí by nepřinesla do azylového příběhu nic nového, matka i děti vlastně následovaly otce a vlastní samostatný příběh neměly. Žalobkyně a) i její manžel navíc ve svých pohovorech tvrdili, že své děti o jejich problémech neinformovali.
18. K žalobnímu bodu týkajícímu se „nejlepšího zájmu dětí“ žalovaný uvedl, že žalobkyně a) netvrdila obavy nebo problémy týkající se toho, že její děti budou násilně odvedeny do vojenských střetů, nebo že jim budou odňaty na tzv. „dětskou práci“. Podobné obavy nevyřkl ani manžel žalobkyně a) ani jejich zletilý syn. Právní zástupce žalobců tak v žalobě rozšiřuje jejich azylový příběh, přičemž dává správnímu orgánu za vinu, že nezkoumal fenomén, na který ani v nejmenším náznaku žalobkyně a) nepoukazovala. Žalovaný označil tento žalobní bod za neopodstatněný, stejně jako to, že žalobkyni údajně „podsouval“ odpovědi.
19. Závěrem žalovaný vyslovil přesvědčení, že v průběhu řízení nepochybil, že k případu přistupoval objektivně a nezájatě a že na základě relevantních a objektivních zpráv o zemi původu společně s výpovědí žalobkyně a) dostatečným způsobem zjistil skutkový stav, na základě čehož mohl v souladu se zákonem vydat rozhodnutí. Domnívá se, že na základě odůvodnění obsaženého v napadeném rozhodnutí, popř. v tomto vyjádření k žalobě, je zcela legitimní se domnívat, že azylový příběh žalobců je nedůvěryhodný, účelově zveličený a není z něj možné odvodit azylově relevantní důvody. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobců

20. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného odkázali na repliky v souběžně projednávaných věcech, tj. ve věci manžela žalobkyně a) a otce dalších žalobců a ve věci nejstaršího syna žalobkyně a). V nich bylo k otázce absence jeho žádosti o pomoc při řešení obtíží u orgánů ve vlasti poukázáno na rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008-101, z něhož plyne, že to, že se žadatel o mezinárodní ochranu neobrátil na orgány země původu, nezabývá žalovaného povinností náležitým způsobem zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, a to na podkladě objektivních informací z různých zdrojů podle § 23c

odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V žalobě je podrobně uvedeno, z jakých informací plyne, že pákistánský státní aparát je zkorumpovaný a pod vlivem organizovaného zločinu.

21. K závěru žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu je v replikách v souvisejících věcech uvedeno, že organizované zločinecké skupiny v Pákistánu povětšinou nekonají podle logických představ úředníků Ministerstva vnitra ČR. Jestliže měl žalovaný v úmyslu prokázat nevěrohodnost azylového příběhu, pak tak měl učinit zejména na podkladě zpráv o zemi původu a ne na základě svých domněnek. Žalovaný zcela zjevně dezinterpretuje výpověď manžela žalobkyně a) s cílem představit jej jako nevěrohodného ekonomického migranta, který si veškeré azylověrelevantní skutečnosti vymyslel. Jak však na výslovný dotaz žalovaného uvedl, pro opuštění Dubaje se rozhodl z důvodu výhrůžek. Pokud jde o sestry manžela žalobkyně a), organizovaná zločinecká skupina nemá na nich primární zájem a vzhledem k tomu, že se v současné době nenachází v dosahu této skupiny, nehrozí jeho sestrám přímé nebezpečí. Manžel žalobkyně a) na podporu své argumentace přiložil ke své replice listiny sepsané v jazyce urdu. Uvedl, že jde o zprávu policie o únosu jeho bratrance a policejní protokol ve věci K. H., jehož rodina se stala obětí hromadné vraždy ze strany příslušníků organizované zločinecké skupiny. Právě na podporu této rodiny se v minulosti spoléhal, neboť jmenovaný poskytl ochranu a ozbrojený doprovod při pobytu žalobkyně a) v Pákistánu.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně a) jménem svým i svých nezletilých dětí dne 11. 12. 2018. Dne 17. 12. 2018 poskytla údaje k podané žádosti a dne 19. 12. 2018 s ní byl proveden pohovor. Při něm uvedla, že z Pákistánu se přestěhovala v roce 2005 za manželem do SAE, který tam pobýval a pracoval již od roku 2003. Popsala práci manžela a jeho problémy s obchodním partnerem, kvůli čemuž se přestěhoval v roce 2014 do Malajsie a v roce 2015 se za ním přestěhovala celá rodina. Uvedla, že do Pákistánu nemohli, protože obchodní partner, který dělal problémy, byl mafián. Pokud bydleli v Malajsii, bylo vše v pořádku, otevřeli si butik a obchod s potravinami. Spolu s nejmladším synem vycestovala za nemocnou příbuznou do Pákistánu, o tom se mafie dozvěděla a poté, co se vrátila do Malajsie, mafie zjistila současné místo pobytu její rodiny. Uvedla, že členové této mafie mají kontakty v různých státech, dozvěděli se o jejich obchodu, chodili za nimi, navštěvovali je a požadovali výpalné. Nevěděli, co dělat. Po roce 2005 se do Pákistánu vrátila poprvé asi v roce 2015, kdy jela na svatbu sestry, pak v roce 2018, kdy byla nemocná její matka. Žalobkyně a) dále uvedla, že v Pákistánu už jednou unesli i syna strýce jejího manžela, přičemž se únoscí domnívali, že unesli jejího syna. Rodina se domnívá, že policie věděla, kde synovec byl, a že mafie, která má hodně peněz, policistům zaplatila. V Pákistánu to je tak, že policisté pomáhají za peníze a ten mafián je bohatý člověk, určitě byli s mafiány spojeni. K dotazu správního orgánu uvedla, že s bývalým obchodním partnerem manžela se nikdy nepotkala. Chodili tam jiné členové mafie, pracovala v butiku a viděla je z okna obchodu, jak tam čekali.

K dotazu správního orgánu upřesnila, že v roce 2018 vycestovala do Pákistánu asi na 10 až 15 dní, jezdily tam cizí automobily, neznámí lidé (přijeli, dívali se a poté odjeli) a její otec se domníval, že půjde zřejmě o lidi z mafie. Takto přijeli asi třikrát. Do přímého kontaktu s mafiány se nedostala, protože byla pořád doma. S odletem z Pákistánu žádný problém neměla. Mafián, který za vším stojí, se jmenuje C. A. W., a je to Pákistánec. V Malajsii chodili za manželem Tamilové a požadovali po něm výpalné, jinak že ho zabijí. Oni však určitě dostávali peníze i od W., takže by je zabili. Dále žalobkyně a) sdělila, že v případě návratu do vlasti se obává smrti. Když již unesli synovce manžela, nedovede si představit, co by se stalo jim. K dotazu správního orgánu potvrdila, že na území Pákistánu potíže neměla, nevěří však tomu, že by v případě ohrožení mohli v Pákistánu vyhledat pomoc policie. Doplnila, že celá její rodina (i děti) mají totožný problém a stejné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O potížích v SAE děti neví, protože byly malé. O problémech v Malajsii vědí.

24. Krajský soud poznamenává, že celá výpověď žalobkyně a) je zachycena v protokolu o pohovoru s ní, v podrobnostech soud na protokol odkazuje.
25. Dále jsou ve správním spise založeny listiny obsahující informace o bezpečnostní a politické situaci a o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, konkrétně Informace OAMP, Pákistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 24. 5. 2019; Informace MZV ČR, Bezpečností a politická situace v zemi ze dne 24. 5. 2019; Informace MZV ČR čj. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020; zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán, 2018, ze dne 29. 3. 2019, Informace australské vlády - Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Pákistán, ze dne 20. 2. 2020 (překlad vybraných částí); a Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 - Pákistán, ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí).
26. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobkyně a) seznámena dne 12. 5. 2020.
27. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobců není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
28. Žalobci mají naproti tomu zato, že v jejich případě jsou dány důvody vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu a důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) téhož zákona. V žalobě za důvod své žádosti označili obavu z usmrcení, špatného zacházení a nuceného zmizení ze strany organizovaného zločinu v Pákistánu, přičemž národní orgány nejsou schopny a ochotny jim poskytnout ochranu před takovým protiprávním jednáním. Brojili především proti hodnocení výpovědi žalobkyně a) jako nevěrohodné a v této souvislosti namítali i absenci podkladů pro vydání rozhodnutí. Dle jejich názoru žalovaný neunesl ani důkazní břemeno v otázce, zda je jim v zemi původu k dispozici efektivní vnitrostátní ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, namítli i další pochybení v postupu žalovaného a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
29. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že stěžejním důvodem pro závěr o absenci relevantních důvodů žádosti žalobců o mezinárodní ochranu byla nevěrohodnost výpovědi žalobkyně a) a účelovost jejích sdělení ohledně jí tvrzených potíží, které měly začít v době podnikání jejího manžela (a otce dalších žalobců) na území SAE a kvůli kterým se rodina obává vrátit do Pákistánu. Tuto nevěrohodnost shledal porovnáním s výpovědí manžela žalobkyně a) a jejich společného nejstaršího syna, v nichž shledal závažné rozpory a nelogičnosti (viz strana 6 až 9 a strana 15 žalobou napadeného rozhodnutí). Tyto rozpory

a nesrovnalosti ve výpovědích se měly týkat únosu syna strýce manžela žalobkyně a), její cesty do Pákistánu v roce 2018 a její sledování a výše mafií požadované finanční částky v Malajsii. Pro závěr o nevěrohodnosti žalobkyně a) dále dle žalovaného svědčí i tvrzení (její i jejího manžela) o zapletení se do mezinárodní kriminální sítě disponující kontakty na pákistánské imigrační úředníky, což dle žalovaného nekoresponduje s tvrzením, že v Pákistánu se tito lidé na ni a jejího manžela ptají u příbuzných, a nekoresponduje s tím, že se jim podařilo z vlasti vycestovat. O vykonstruovaném a záměrně nadneseném tvrzení žalobkyně a) o potížích rodiny dle žalovaného svědčí i to, že její manžel žádal o dočasnou ochranu po dobu 4 až 5 let než se situace zklidní (viz strana 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dodal, že jako velmi pravděpodobný se mu jeví fakt, že se u manžela žalobkyně a) jedná o čistě obchodní spor bývalých obchodních partnerů, který se žalobkyně a) a její manžel snaží vylicit správnímu orgánu jako hrozbu ze strany mezinárodní kriminální sítě a tím vygradovat azylový příběh a dosáhnout pozitivního rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že po podrobném přezkoumání výpovědi žalobkyně a) a porovnáním všech podkladů pro rozhodnutí, které si obstaral, ve výpovědi žalobkyně a) a v odděleně vedených správních řízeních jejího manžela a společného nejstaršího syna shledal natolik závažné rozpory a nelogičnosti, že nemohl dospět k jinému závěru, nežli o nevěrohodnosti a účelovosti sdělení žalobkyně a) ohledně jí tvrzených potíží (strana 6 napadeného rozhodnutí) a že neshledal žádnou z obav žalobkyně a) za oprávněnou a odůvodněnou zejména s ohledem na vysokou nevěrohodnost jejích výpovědí (strana 15 napadeného rozhodnutí). Rovněž konstatoval, že žalobkyně a) v zemi původu neměla žádné potíže s tamní státní mocí, a to ani v roce 2018, kdy svou vlast navštívila, a státní orgány nejevily o její osobu nikdy cílený zájem, proto není důvod se domnívat, že by tak činily po jejím návratu do vlasti.

30. Jádrem argumentace žalovaného je tak zejména nevěrohodnost výpovědi žalobkyně a) a jejího manžela, která má vyplývat z porovnání její výpovědi s výpovědi jejího manžela a jejich společného nejstaršího syna.
31. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že v mnoha případech je rozhodným důkazním prostředkem právě výpověď žadatele o mezinárodní ochranu a klíčovým faktorem se pak stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle jeho výpovědi. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u něj podmínky pro udělení azylu. Otázkou věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud, a to např. rozsudku ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 30. 6. 2010, čj. 9 Azs 17/2010-182, a dalších (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Současně je nutno připomenout, že obecným základem pro kvalifikované rozhodování ve věci je, aby správní orgán zjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Konečně podle § 52 téhož zákona není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke

zjištění stavu věci. Z uvedených ustanovení tedy vyplývá jednoznačná povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci, jakož i odstraňovat případné pochybnosti o tom, jak se konkrétní skutkové okolnosti udály. V řízení o udělení azylu je přitom základním a často jediným důkazem, který žadatel o azyl může předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které ho vedly k opuštění své země původu. Pokud má proto správní orgán pochybnosti o věrohodnosti právě tohoto klíčového důkazu, je jeho povinností pokusit se tyto pochybnosti ve spolupráci s žadatelem a za pomoci dalších důkazů odstranit.

33. To se však v projednávaném případě nestalo. Ze správního spisu vyplývá, že dne 19. 12. 2018 byl veden pohovor se žalobkyní a) ve věci žádosti o azyl její a jejích dětí, přičemž dne 17. 12. 2018 byl veden pohovor s jejím manželem a s jejím nejstarším synem, také žadateli o azyl. Žalovaný nalezl ve výpovědích žadatelů týkajících se shodných skutkových okolností, některé rozpory. Na základě tohoto zjištění pak uzavřel, že výpovědi žadatelů nejsou věrohodné, nepřiznal jim důkazní hodnotu a to je dle odůvodnění rozhodnutí hlavní argument pro neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však nepodnikl žádné kroky k tomu, aby předmětné rozpory ve výpovědích odstranil. Předně neinformoval žalobkyni a) o existenci těchto rozporů a neumožnil ji se k nim vyjádřit, v protokolu o pohovoru není o nějakém rozporu ani zmínka. Současně ani následný protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 5. 2020, který obsahuje seznam podkladů, z nichž žalovaný při posuzování žádosti žalobců vycházel, mezi těmito podklady nezmiňuje protokol o pohovoru s manželem žalobkyně a) a s jejím synem. Žalobkyně a) tedy neměla ani teoretickou šanci se o takových rozporech dozvědět a vysvětlit je.
34. Krajský soud tedy musel přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a nemohl dospět k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně a), pokud jí neposkytl příležitost k vysvětlení jednotlivých rozporů. K tomu žalobci přílehavě poukázali na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55. Je totiž povinností správního orgánu, aby za situace, kdy shledá ve výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu určité nesrovnalosti a rozpory (ať už v jeho samotné výpovědi nebo v porovnání s výpověďmi jeho rodinných příslušníků), jej s těmito rozpory a nesrovnalostmi konfrontoval a poskytl mu příležitost vysvětlit je, příp. požadovat, aby se k věci a sporným bodům (i opětovně) vyjádřil.
35. Navíc nutno v této souvislosti přisvědčit i žalobní námitce, že argumentace žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně a) nemá ani oporu ve správním spise. Nejsou v něm totiž založeny protokoly o pohovorech s rodinnými příslušníky žalobkyně a/ (jejím manželem a synem), v jejichž výpovědích byly shledány rozpory s výpovědí žalobkyně a/ (ani příp. protokoly o poskytnutí údajů k žádosti). V této části jsou proto úvahy žalovaného i nepřezkoumatelné. A jak už bylo uvedeno shora, ani žalobkyně a) nebyla s těmito protokoly v průběhu správního řízení seznámena, ačkoliv závěr žalovaného byl zejména na těchto podkladech založen. Tím došlo k porušení i práva žalobkyně a) na seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.
36. Nutno dodat, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůrazňoval nikoliv samotné rozpory ve výpovědích jednotlivých členů rodiny žalobkyně a) a z toho pramenící nevěrohodnost jejich azylového příběhu, ale vyzdvihoval především skutečnost, že v jejich případě se jedná o spor mezi bývalými obchodními partnery manžela žalobkyně a) a otce dalších žalobců, kde je v roli dlužníka a mafie v roli věřitelů, akcentoval rovněž

to, že v Pákistánu neměli žalobci jediný problém a že z jejich azylového příběhu nelze dovodit azylově relevantní důvody. K tomu však krajský soud konstatuje, že již odůvodnění správního rozhodnutí musí samo o sobě obstát v předestření důvodů, jež správní orgán vedly k rozhodnutí ve věci (vyjádřenému ve výrokové části), a musí být v souladu s obsahem správního spisu (viz přiměřeně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, čj. 8 Afs 58/2012-44, nebo ze dne 24. 9. 2014, čj. 8 Afs 34/2013-68). Odůvodnění vydaného rozhodnutí nelze měnit nebo nahrazovat ve vyjádření k žalobě. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2011, čj. 4 As 21/2011-60, v němž tento soud uvedl, že *„nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v řízení před soudem a na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel“*.

37. Za situace, kdy žalovaný opřel negativní rozhodnutí v předmětné věci převážně o závěr, že výpověď žalobkyně a) je nevěrohodná, hodnotí krajský soud výše popsané procesní vady jako závažné. Nezbylo mu proto, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení jednak pro podstatné porušení ustanovení řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.), a jednak proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).
38. Vzhledem ke shora uvedenému, tj. že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a žalovaný správní orgán následně bude v řízení pokračovat, dalšími žalobními námitkami se již soud podrobněji nezabýval, neboť by to bylo za dané situace předčasné.
39. Pouze k otázce dosažení vnitrostátní ochrany žalobci před vážnou újmou či pronásledováním ze strany nestátních původců (v daném případě totiž nebylo tvrzeno pronásledování či potíže ze strany státní moci ve vlasti) krajský soud poznamenává a připomíná následující.
40. Problematikou nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Lze odkázat např. na jeho usnesení ze dne 25. 7. 2013, čj. 5 Azs 11/2012-23, v němž uvedl, že *„Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu brozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS).“* Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu *„prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou“*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu dále vyplývá, že *„... jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při*

splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, nebo usnesení ze dne 21. 10. 2009, čj. 5 Azs 44/2009-73).

41. Obecně lze tedy souhlasit s tím, že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu. Současně však platí, že pokud státní orgány země původu nejsou schopny či ochotny poskytnout před případnou hrozcí vážnou újmu účinnou ochranu, může být toto „negativní chování soukromých osob (věřitelů) přičteno státu“ (k tomu srov. také např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, čj. 8 Azs 12/2011-79).
42. S ohledem na konkrétní okolnosti té které věci je tedy třeba při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytně zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost a smysluplnost tohoto řešení, přičemž je třeba se splněním podmínek vnitřní ochrany v každém jednotlivém případě zabývat zvláště pečlivě a detailně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, nebo ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).

VI. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci byli ve věci úspěšní, mají proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení žalobců byla odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a replika na vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna a náhrada o hodnotu této daně povýšena (§ 14a advokátního tarifu). Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobcům tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 12.342 Kč uhradit k rukám jejich zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. prosince 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně